

DE
ONGESCHIKTE
ERFGENAAM

Danielle L. Jensen bij Boekerij:

De *Koninkrijk*-serie:
Het koninkrijk der bruggen
De koningin van verraad
De ongeschikte erfgenaam

Danielle L. Jensen

DE
ONGESCHIKTE
ERFGENAAM

Deel 3 van de *Koninkrijk*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-492-0288-0
ISBN 978-94-023-2291-0 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Inadequate Heir*
Omslagbeeld en -ontwerp: Timothée Maigne/Bragelonne 2020,
bewerkt door DPS Design en Prepress Studio
Binnenzijde omslag: Dominique Wesson
Zetwerk: Pier Post

© 2022 by Danielle L. Jensen. Based an Audible Original, © 2021
Danielle L. Jensen (P) 2021 Audible Originals, LLC.
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle boekenwurmen
met grootse dromen

1 KERIS

Keris Veliant, sinds kort de troonopvolger van Maridrina, liep achter zijn vader over de loopplank naar de kade van Zuidwacht. Ze hadden tijdens de korte overtocht geen woord met elkaar gewisseld. Zijn vader was aan dek gebleven en Keris had zich in de kapiteinshut teruggetrokken. Maar zelfs als ze de hele reis naast elkaar hadden gestaan, zou het resultaat hetzelfde zijn geweest: de chagrijnige zwijgzaamheid van twee mannen die zich er heel goed van bewust waren dat ze elkaar dood wensten.

Een gemaskerde Ithicaan met kromme schouders van ouderdom kwam naar hen toe en maakte een diepe buiging. ‘Welkom terug op Zuidwacht, Uwe Majesteit.’ Daarna knikte hij naar Keris. ‘Welkom, Uwe Hoogheid. Ik heb begrepen dat dit de eerste keer is dat u door onze brug zult reizen.’

Keris deed zijn mond open om iets te zeggen, maar zijn vader was hem voor. ‘Zijn ze hier?’

‘Onze koning laat zich excuseren. Ik vrees dat hij elders nodig was.’

Keris voelde een lichte teleurstelling opkomen om de afwezigheid van de Ithicaanse vorst. Aren Kertell was iemand over wie veel werd gesproken, ook al stonden de geruchten die over hem de ronde deden in schrill contrast met zijn recente daden. Daden waardoor het Maridriaanse volk hem in de straten bezong en hem beschouwde als een koning aan wie alle heersers een voorbeeld hoorden te nemen.

Dat was ook precies de reden dat Keris’ vader hem hartgrondig haatte.

Koning Silas Veliant liet echter niets van zijn woede blijken. ‘En mijn dochter?’ vroeg hij kalm.

Lara. Keris’ jongere zusje en zijn enige volle bloedverwant in de zee van halfzussen en halfbroers die zijn vaders harem had voortgebracht. Hij had haar vanaf het moment dat ze was weggehaald om in het geheim te worden getraind, inmiddels zo’n zestien jaar geleden, niet meer gesproken. Keris had al die tijd gedacht dat ze dood was, totdat ze op weg naar de huwelijksplechtigheid met de koning van Ithicana, als onderdeel van het Vijftienjarige Verdrag, door Vencia was gekomen. Een vredesbruid werd ze genoemd.

Dat geloofde Keris dus echt niet.

‘De koningin geeft er de voorkeur aan om aan de zijde van Zijne Majesteit te blijven,’ ging de Ithicaan verder. ‘Maar ze laat haar hartelijke groeten overbrengen.’

‘Dat zal wel.’

Zijn vaders stem leek koeltjes, maar Keris had zichzelf uit zelfbehoud lang geleden al geleerd om de kleine motorische en vocale tics te herkennen die verraadden hoe zijn vader zich echt voelde. Daarom ving hij nu ook een zekere geamuseerdheid op in de stem van de koning, iets waar hij licht van huiverde. Wat zijn vader vermakelijk vond ontlokte aan anderen meestal een heel andere reactie.

De Ithicaan keek hem een tikje achterdochtig aan.

Keris was extra gespist op alles wat zijn ontsnapping naar Harendell in gevaar zou kunnen brengen. ‘Ik vind het jammer dat ik mijn zus niet te zien krijg, maar ben blij te horen dat ze jullie koning trouw is. Breng mijn beste wensen aan hen beiden over.’

Zijn vader grinnikte spottend en gaf Keris een neerbuigend tikje op zijn wang. ‘Mijn zoon is sentimenteel. Dat heeft hij van zijn moeder.’

Bedoel je de moeder die jij hebt vermoord, koudbloedig reptiel dat je bent? Keris had het graag hardop gezegd, maar vandaag was geen goede dag om zijn vaders geduld op de proef te stellen. Niet nu hij op het punt stond om eindelijk aan hem te ontkomen. ‘Iedereen heeft zo zijn gebreken, Sire.’

De azuurblauwe ogen van zijn vader, die identiek waren aan die van Keris, staarden hem onbewogen aan. ‘Sommigen meer dan anderen.’ Hij klapte gebiedend in zijn handen. ‘Ik ben alleen meegekomen om je zus en haar echtgenoot te zien. Nu ze afwezig blijken te zijn wil ik hier geen seconde langer blijven dan nodig is. Laten we dit dus snel afhandelen.’

Sentimentaliteit was duidelijk niet een van koning Silas’ gebreken.

Op de kade brak een drukte vanjewelste uit toen twintig jonge Maridriaanse mannen in strakke jassen van felgekleurde stoffen van boord kwamen. Tot hun zichtbare ontzetting rukte de vinnige bries aan hun zorgvuldig naar achter gekamde haren. Ze brachten de geur van wijn met zich mee, wat de veel te luide stemmen verklaarde waarmee ze naar de zeelui schreeuwden dat ze voorzichtig met hun eigendommen moesten omspringen, op straffe van zweepslagen.

‘Wie zijn dat?’ vroeg Keris knarsetandend.

Zijn vader sloeg zijn armen over elkaar en er verscheen een lachje om zijn mond. ‘Je entourage.’

‘Ik ga naar de universiteit, niet naar een bevriend hof, Sire. Dit is een onnodige kostenpost.’

‘Je bent de troonopvolger van Maridrina,’ antwoordde zijn vader. ‘Dan hoor je met een passende entourage in Harendell te arriveren.’ Binnensmonds voegde hij eraan toe: ‘Je brengt me al genoeg in verlegenheid. Het is nergens voor nodig om het er nog erger op te maken.’

Niet tegensputeren. Hou verdomme je mond, droeg Keris zichzelf in stilte op. Maar de opvliegendheid die hij anders altijd onder controle wist te houden liet zich niet onderdrukken. ‘Dit zal een fortuin kosten. We kunnen beter per schip reizen. Het is het kalme seizoen, dus er is

geen enkele reden om dat niet te doen.’ Op een schip was het niet zo erg als de mannen zich als idioten gedroegen, maar in de brug golden de gedragsregels van de Ithicanen, die niet duldden dat iemand ze overtrad, wat deze stomkoppen zonder enige twijfel binnen een dag zouden doen.

Misschien rekende zijn vader daar juist wel op.

‘Doe niet zo dwaas, Keris. De zee is vol met Valcottesese schepen en het laatste wat ik wil is dat mijn troonopvolger wordt vermoord.’

‘Aangezien er al acht van mijn voorgangers onder de groene zoden liggen zou ik denken dat je dat inmiddels wel gewend was.’

De woorden glipten onbedoeld uit zijn mond en Keris zette zich onmiddellijk schrap voor de onvermijdelijke klap, bekend als hij was met de afstraffingen die zijn scherpe tong hem opleverden.

Maar in plaats daarvan greep zijn vader hem bij zijn schouders en trok hem zo dicht tegen zich aan dat zijn mond slechts een paar centimeter bij Keris’ oor vandaan was. Een willekeurige toeschouwer zou beslist de indruk krijgen dat het een intiem onderonsje tussen vader en zoon betrof, maar Keris’ armen waren al gevoelloos van de pijn die werd veroorzaakt door de druk van zijn vaders duimen op zijn zenuwbanen.

‘Je oudere broer was twee keer zo veel waard als jij,’ beet zijn vader hem sissend toe. ‘Als ik de kans kreeg zou ik jouw leven meteen opgeven in ruil voor dat van hem.’

En niet alleen het leven van Rask. Hoewel Keris vele broers had die waarschijnlijk minder waard waren dan het laagste uitschot der mensheid stonden ze stuk voor stuk in hoger aanzien bij zijn vader. Keris was de enige die hij echt haatte, de enige die hij genadeloos bespote.

‘Ik zou net zo graag willen als jij dat Rask nog leefde.’ Niet omdat hij zijn broer zo leuk had gevonden, maar omdat Rask alle plichten op het gebied van leger, politiek en oorlogsvoering had vervuld die tot de taak van de troonopvolger behoorden. Daardoor had Keris zich eraan kunnen onttrekken. Maar Rask was bij een schermutseling met de Valcottezen om het leven gekomen en sinds de dood van zijn broer was het Keris’ grootste angst dat hij leger, politiek en oorlogsvoering niet langer zou kunnen ontlopen. Daarom beschouwde hij het als een godswonder

dat zijn vader zijn toestemming om naar Harendell te vertrekken niet had ingetrokken.

En omdat hij zo ongelovig was als de pest was Keris daardoor extra achterdochtig.

‘Je bent een sneue slappeling die het niet waard is om de naam van je broer in de mond te nemen.’ Zijn vaders greep verstrakte. ‘Maar je bent wel mijn zoon. Dat betekent dat ik een manier moet bedenken om het beste uit jouw nuttige eigenschappen te halen, hoe beperkt die ook mogen zijn.’

Daar had je het al.

Natúúrlijk wilde zijn vader iets van hem. Hij zou Keris nooit laten gaan zonder daar iets voor terug te krijgen. ‘Wat zal het zijn, vader? De Harendellers bespioneren, neem ik aan?’

Zijn vader grinnikte en het geluid bezorgde Keris kippenvet. Toen liet zijn vader zijn schouders los. ‘Nee, Keris. Spionnen heb ik genoeg. Maar je kunt er gerust van uitgaan dat ik wel iets zal bedenken voor jou om je nuttig te maken.’ Toen beende hij zonder afscheid te nemen met grote stappen de loopplank op en verdween op het schip.

Geen spionage, maar iets anders. En wat het ook was, Keris wist nu al dat het hem niet zou aanstaan.

De oude Ithicaan stond nog steeds geduldig een eindje verderop te wachten. ‘Als u me wilt volgen, Uwe Hoogheid, dan kunnen we vertrekken. Er gelden strenge regels voor goederen die door de brug mogen worden vervoerd, wat inhoudt dat alle reizigers en hun bagage moeten worden geïnspecteerd.’ Zijn blik gleed onwillekeurig naar de stapel hutkoffers en Keris’ entourage. ‘En dat zou weleens meer tijd in beslag kunnen nemen dan anders.’

Uiteindelijk bleek het uren te duren. De Ithicanen namen hen mee naar een stenen pakhuis waar álles grondig werd doorzocht voordat het op smalle karren werd geladen. En hoewel Keris zijn vaders schip met eigen ogen had zien wegvaren, kon hij het gevoel niet van zich afschudden dat er iets zou gebeuren waardoor hij niet in

Harendell zou aankomen, maar alsnog in Maridrina zou belanden, opnieuw ondergedompeld in een oorlog waar hij niets mee te maken wilde hebben. Een oorlog waar hij in alle mogelijke opzichten tegen was.

‘Zijn ze zo ver?’

Zijn aandacht werd getrokken door een vrouwenstem. Toen Keris opkeek van het boek dat hij aan het lezen was, zag hij een Ithicaanse vrouw het pakhuis binnenkomen, op de voet gevolgd door een aantal andere gewapende Ithicanen. Ze was lang en pezig, haar donkerbruine haar was aan de zijkant van haar hoofd opgeschoren en de rest was in een lange paardenstaart naar achteren gebonden. Ze was gekleed in de grauwoene tuniek en broek die favoriet was bij de Ithicanen, haar stevige leren laarzen kwamen tot aan haar knieën en om haar middel hing een flinke verzameling wapens. Haar armen waren bloot, afgezien van de onderarmbeschermers, en gebruind, op een paar plekken na, waar bleke littekens aantoonde dat ze niet terugdeinsde voor een gevecht. Net als de rest van haar landgenoten droeg ze een leren masker, waardoor het lastig was om met enige zekerheid te schatten hoe oud ze was. Toch dacht Keris dat ze niet ouder dan twintig kon zijn.

De oude Ithicaan knikte. ‘Hun bagage is in orde. Een overvloed aan drank, maar ze hebben me verzekerd dat die voor eigen gebruik tijdens de reis bestemd is en niet voor de verkoop.’ Zijn kaak verstrakte. ‘Hun... gedrag lijkt die bewering te staven.’

‘Fijn. Er is niets wat ik leuker vind dan een stel bezopen Maridriaanse eikels begeleiden.’

Keris lachte.

Ze draaide met een ruk haar hoofd om en keek naar Keris, die tegen de muur leunde, ver bij zijn reisgenoten vandaan.

De oude Ithicaan schraapte zijn keel. ‘Dat is kroonprins Keris Veli-ant. De oudere broer van de koningin.’

De vrouw maakte een lichte buiging. ‘Neem me niet kwalijk, Hoogheid. Het was niet mijn bedoeling dat je mijn opmerking zou horen.’

Maar ze zei níét dat het haar speet dat ze het had gezegd. Keris mocht

haar nu al. ‘Aangezien ik helemaal nuchter ben vind je het vast wel leuk om mij te begeleiden.’

Haar groenbruine ogen glansden geamuseerd. ‘Nuchter, maar je bent wel een Maridriaan.’

‘En bovendien ook nog een eikel.’ Hij grijnsde naar haar. ‘Ik hoop dat jullie koning je goed betaalt.’

‘Niet goed genoeg.’ Ze wees naar zijn entourage. ‘Als je je bij je reisgezelschap zou willen voegen, Hoogheid, dan kunnen we jullie op wapens fouilleren. Daarna kunnen we vertrekken.’

Keris zei niets toen een van de soldaten uit haar groep hem van top tot teen fouilleerde, op zoek naar wapens, en zelfs zijn laarzen uittrok om de zolen te bekijken. De behendige efficiëntie van de man maakte duidelijk dat hij dit al tientallen keren eerder had gedaan en zeer ervaren was. Keris’ entourage onderging het echter met spottend gesnuif en gegrinnik. Keris hoorde hun opmerkingen knarsetandend aan. Hij stond op het punt om tegen hen te schreeuwen dat ze hun bek moesten houden, maar precies op dat moment zei een van hen tegen de Ithicaanse vrouw, die hem op haar knieën fouilleerde: ‘Zo te zien heb je aardig wat ervaring met die houding, schatje.’

Alle Ithicanen in de ruimte zwegen. Zelfs de sukkel in zijn entourage hadden door hoe kwaad ze waren en alle vrolijkheid sijpelde uit hun gezichten weg.

Shit.

Het gezicht van de Ithicaanse vrouw verstrakte, maar ze maakte zonder iets te zeggen haar werk af. Toen kwam ze abrupt overeind, waarbij haar schouder zo hard tegen het kruis van de sukkel stootte dat hij het uitgilde van de pijn. Hij viel vloekend en kreunend om, met zijn handen tegen zijn kruis gedrukt.

De vrouw keek naar de oude Ithicaan en snauwde: ‘Ligt er een Maridriaans schip in de haven, Rin?’

‘Twee.’

‘Mooi. Kies er eentje uit en laat de kapitein weten dat hij Zijne Hoogheid en zijn gevolg naar Vencia mag terugbrengen. Ze krijgen geen toestemming om door de brug te reizen.’

Keris' maag keerde zich om en er gutste een paniekgevoel door zijn aderen. Hij had geweten dat dit zou gebeuren. Dat zijn vader een manier zou vinden om zich niet aan zijn belofte te hoeven houden.

'Raina.' De stem van de man klonk afkeurend. 'Prins Keris is de broer van koningin Lara.'

Haar ogen gleden zijn kant op en namen hem van top tot teen op. 'Oké, dan nemen we hem mee. Maar de rest niet.'

Het was verleidelijk, héél verleidelijk, om het aanbod van de vrouw aan te nemen en alleen door de brug te reizen. Maar Keris wist dat zijn vader hem voor zo'n beslissing zou laten boeten. Dat deed hij altijd.

'Mijn excuses voor zijn respectloze gedrag.' Keris liep naar de vrouw, Raina, toe, maar bleef op een respectvolle afstand staan. 'Hij is een idioot, maar verdient het niet om te sterven.'

'Zo hard heb ik hem niet geraakt.' Haar stem klonk vernietigend. 'Hij overleeft het heus wel.'

'Niet als je hem terugstuurt.' Keris trok een schouder op. 'Mijn vader kan schande slecht verdragen. Die sneue sukkel zal binnen een uur nadat ze de haven hebben bereikt dood zijn, tenzij hij tijdens de terugreis ergens de moed vindt om overboord te springen.'

'Misschien had hij dat moeten bedenken voordat hij zijn mond opendeed.'

'Ik betwijfel of hij zover vooruit kan kijken.' Keris wierp een blik op de mannen, die voor de verandering eens stil waren. Aan hun ogen kon hij zien dat ze in de gaten hadden dat het gevaar reëel was. Niet alleen voor de stomkop op de grond, maar voor hen allemaal. 'Ze zullen van nu af aan respect tonen. Op mijn erewoord.'

Ze ademde diep uit en wiebelde even heen en weer. 'Zorg dat ik er geen spijt van krijg.'

'We zullen ons netjes gedragen.'

Ondanks haar masker zag hij dat ze met haar ogen rolde. Toch wees ze naar de voertuigen. 'Instappen.'

Zijn entourage schuifelde haastig naar de wagens, glanzend geboende rijtuigen met weelderig beklede zitplaatsen, die door twee muildie-

ren werden getrokken. Comfortabel, maar te benauwend naar Keris' smaak. 'Is het goed als ik ga lopen?'

Raina haalde haar schouders op. 'Je gaat je gang maar.'

Aan weerszijden begeleid door negen zwaarbewapende Ithicanen zette de karavaan zich piepend en krakend in beweging en rolde vanuit het pakhuis de druilerige regen in. Raina liep voorop en Keris volgde haar op de voet. Zijn ogen gleden over de helling naar de grote, sombere opening van de brug. Van de met regen bespatte grijze steen steeg mist op, en toen ze dichterbij kwamen werd de zware stalen valpoort opgehesen. Het geratel van de kettingen klonk net zo luid als de donder in de verte.

Raina hief haar gezicht op naar de lucht en de regen ketste van haar masker af. 'Wees maar blij dat je niet per schip bent gegaan, Hoogheid.'

Keris gluurde naar de donkere opening. De stalen tralies van de poort leken net tanden. 'Hoezo?'

'Er is storm op komst.' Ze pakte een brandende lantaarn aan van een van de klaarstaande bewakers en nam Keris mee de brug in.

2 ZARRAH

Luitenant Zarrah Anaphora, het nichtje van de keizerin van Valcotta, tuurde omhoog en zag de wolken in noordelijke richting razen. Het dek onder haar voeten rees en daalde steeds heftiger. ‘Het kalme seizoen loopt ten einde. Denk je ook niet, neef? Tijd voor ons om naar huis terug te gaan.’

‘Binnenkort. Maar nu nog niet.’ De stem van haar neef Bermin klonk net zo zwaar als de golvende donder in de verte en ze keek opzij naar de plek waar hij bij de reling stond. Prins Bermin Anaphora was langer en breder gebouwd dan zij, woog minstens tweemaal zoveel, en was alles wat je maar van een krijger kon wensen. Zijn kracht, moed en bekwaamheid in de strijd waren ongeëvenaard.

Helaas was hij niet een van de slimsten.

Dat was ook de reden dat Zarrah de leiding over het Valcottesese leger zou overnemen zodra hun vloot in Nerastis was teruggekeerd.

De brief die ze van de keizerin had ontvangen met daarin de op-

dracht zat in een binnenzak van haar uniform verstoppt. Haar bloed kolkte gretig bij het vooruitzicht van de macht die de brief haar gaf, en het vergde enorm veel van haar zelfbeheersing om het dikke vel briefpapier niet tevoorschijn te halen. Het liefst had ze het mes gepakt dat aan de riem om haar middel hing. De gelegenheid om de wraak uit te voeren waar ze al tien jaar naar snakte, was zo dichtbij dat ze hem bijna kon proeven. Zeker nu Vencia maar een halve dag varen bij hen vandaan was.

Uit het kraaiennest boven hen klonk een kreet. Even later dook de kapitein van het schip naast haar neef op. ‘Generaal, aan de horizon nadert een vloot.’

‘Hoeveel schepen?’

‘Minstens vijftien, generaal.’

‘Hm.’ Haar neef haalde een telescoop uit zijn zak en Zarrah deed hetzelfde.

Sinds de Ithicanen de kant van Maridrina hadden gekozen en de Valcottese blokkade van Zuidwacht hadden doorbroken, patrouilleerde de vloot van haar neef langs de Ithicaanse kust om alle Valcottese koopvaardij schepen te beschermen die zich op de woeste zee waagden om de brug van Ithicana te omzeilen. Daarnaast brachten ze zonder enige wroeging alle Maridriaanse schepen tot zinken die binnen hun bereik kwamen. Ze hadden een paar glorieuze schermutselingen met de Maridriaanse marine uitgevochten, maar die moordlustige klootzak van een Maridriaanse koning, Silas Veliant, vond het kennelijk voldoende dat zijn strijdkrachten slechts zijn eigen koopvaardij schepen verdedigden die de overtocht naar Zuidwacht maakten.

Maar afgaand op de vlaggen die werden gevoerd door de schepen die pijlsnel op Zarrah af kwamen zou dat nu veranderen.

Haar hart klopte als een bezetene, en haar wapens smeekten om te worden getrokken en met Maridriaans bloed bedekt te worden. Ze hoorde haar neef vaag het bevel geven om alarm te slaan en de schepen in gereedheid te brengen voor de strijd. Een ogenblik later galmde het klokgelui in haar oren, gevolgd door de echo van de andere tien schepen van Bermins vloot.

Uit het ruim kwamen soldaten het dek op, tot de tanden gewapende mannen en vrouwen die klaar waren om te vechten. Zarah trok haar vechtstok los en hief hem op. ‘Misschien is het lot ons vandaag gunstig gezind en is er een Veliant-prins aan boord,’ riep ze. ‘En wanneer we klaar zijn varen we terug naar Nerastis met dat tuig bungelend aan zijn darmen aan de grote mast!’

De soldaten hieven joelend hun eigen wapens in de lucht en tuurden ingespannen naar de dichterbij komende vloot.

Zarah zette lachend haar telescoop voor haar ogen. Opeens stond haar hart even stil en werd haar gretigheid verdrongen door bezorgdheid. Uit het kraaiennest klonk een waarschuwend kreet.

Het waren geen vijftien schepen, zoals eerder gemeld, maar veel meer. Minstens twintig. Dertig.

En hoewel ze de Valcottese vloot inmiddels ongetwijfeld in het oog hadden gekregen, stelden ze zich nog steeds niet in gevechtsformatie op. ‘Neef...’

Omdat Bermin niet reageerde draaide ze zich met een ruk naar hem om en greep zijn arm, haar hand net een kinderhand op zijn dikke onderarm. ‘Kijk! Ze varen ons voorbij!’

De soldaten om haar heen staakten hun voorbereidingen en kwamen naar de reling om naar de vloot te staren die meer dan vijftig schepen telde, die allemaal met een boog om de Valcottese vloot heen voeren en naar het noorden trokken.

‘Waar gaan ze naartoe?’ mompelde iemand.

Zarah wist het antwoord al. De keizerin had gezegd dat dit moment onvermijdelijk was. Dat het slechts een kwestie van wanneer en hoe was. Toch werd de schok door die kennis niet minder groot. ‘Ze vallen Ithicana aan.’

Bermin bromde instemmend en leunde met zijn ellebogen op de reling. Op zijn ronde gezicht verscheen een lachje.

‘We moeten ingrijpen.’ Zarahs hart bonsde in haar borst. ‘Ze onderscheppen!’

Bermin negeerde haar. ‘We doen helemaal niets.’

De alarmklokken vielen stil en niemand op het dek zei iets.

Ze keek hem woedend aan. ‘Ze schenden hun afspraken met Ithicana! We moeten ingrijpen en Zuidwacht waarschuwen!’

‘Nee.’ Het antwoord van haar neef rolde als een donderslag over het dek.

‘Het moet!’ Zarrahs woorden klonken ademloos van de paniek die in haar borst opwelde. Silas Veliant zou alleen zo veel schepen bij een aanval inzetten als hij zeker was van de overwinning. En als Ithicana viel zou het betekenen dat de brug en alle bijbehorende rijkdom in Maridriaanse handen terechtkwamen. In de handen van háár vijand.

‘Als je met slangen heult kun je verwachten dat je wordt gebeten,’ zei haar neef. ‘De keizerin heeft dit zien aankomen en de Ithicaanse koning gewaarschuwd. Maar hij luisterde liever naar de slang in zijn bed.’

De soldaten om hen heen lachten. Zarah deed niet mee. ‘Ons schip is sneller. We kunnen eerder bij Zuidwacht zijn om hen te waarschuwen. Als Ithicana weet dat de Maridrianen eraan komen hebben ze in elk geval een kans om de aanval af te slaan.’

‘En het risico lopen dat ze hun schepenbrekers op ons afvuren? Daar komt niets van in. De keizerin was hier heel duidelijk over. Mocht deze situatie zich voordoen, dan ondernemen we geen actie.’ Haar neef gebaarde naar de kapitein. ‘Zet koers naar Nerastis. Mogelijk heeft de Rattenkoning zijn verdediging daar kwetsbaar achtergelaten en die kans moeten we meteen grijpen.’

Hoe aantrekkelijk dat ook klonk, Zarah wist al wat er zou gebeuren als ze dit toelieten. Ze had de gevolgen van Maridriaanse rooftochten met eigen ogen gezien: de verbrande huizen, afgeslachte burgers en tot wees gemaakte kinderen. De misselijkmakende machteloosheid die ze altijd voelde wanneer ze te laat kwam brandde in haar binnenste. Het was dezelfde machteloosheid die ze tien jaar eerder had gevoeld, toen Silas Veliant haar moeder had vermoord en Zarah voor dood had achtergelaten.

‘We moeten iets doen!’ Een ijsskoude paniek kronkelde door haar lichaam. ‘Als ze Ithicana innemen, wordt het een bloedbad. Niet alleen soldaten, maar ook gezinnen. Kinderen! We moeten ingrijpen.’

De soldaten die binnen gehoorsafstand stonden schuifelden bij het

horen van haar woorden ongemakkelijk heen en weer, want ze waren allemaal bekend met de afloop van Maridriaanse overvallen. Maar haar neef schokschouderde achteloos. ‘Dat is niet ons probleem. Ithicana heeft onze vriendschap afgewezen, en nu zullen ze daarvoor boeten.’

Alleen was het niet het Ithicaanse volk dat hoorde te boeten.

De brief die haar de macht gaf om de leiding over te nemen brandde in haar zak, maar haar tante was heel duidelijk geweest: *Zeg hier niets over tot jullie terug zijn in Nerastis.*

Zarrahs gezonde verstand worstelde met dat bevel, met haar verlangen om iets te doen om datgene wat Ithicana te wachten stond tegen te houden. ‘Alsjeblieft, neef. Koning Aren mag onze vriendschap dan hebben afgewezen, maar het gaat nu om zijn volk. Om onschuldige burgers die niets met die keus van hem te maken hadden, maar nu wel de hoogste prijs zullen betalen. Voor hén moeten we dit doen.’

Bermin schudde zijn hoofd. ‘Laat het een aansporing zijn voor Ithicana om een betere koning te kiezen.’ Hij brulde naar de kapitein: ‘Wegwezen hier!’

Negeer je opdracht en neem de leiding op je, schreeuwde haar geweten. Houd dit tegen!

Maar in plaats daarvan keek Zarrah zwijgend naar de langsvarende Maridriaanse vloot, die naar het noorden voer om Ithicana te verwoesten.

3 KERIS

De lucht in de brug was muf en klam, en de geur die in zijn neus binnendrong was die van schimmel en mest, samen met iets wat Keris niet kon benoemen. Net petrichor, maar dan anders. Uniek.

‘Dat komt door het materiaal waar de brug van is gemaakt,’ zei Raina in antwoord op zijn onuitgesproken vraag. ‘Dat geeft een aparte geur af. Buitenstaanders trekken altijd hun neus op wanneer ze naar binnen gaan.’

Buitenstaanders. Alsof de wereld uit Ithicana en de rest bestond. ‘Best... heftig.’ Dat was het minst aanstootgevende woord dat hij kon bedenken.

‘Prijs jezelf maar gelukkig, Hoogheid. Als Harendellers vee door de brug vervoeren stinkt het hier wekenlang naar stront, want zo lang duurt het om die zoi op te ruimen.’

‘Een krijger als jij hoeft die taak toch zeker niet uit te voeren?’ Gezien

de geheimzinnigheid die het koninkrijk der bruggen en zijn bewoners omringde kon Keris niets met zekerheid zeggen over wat ze al dan niet deden, maar hij had geleerd dat complimentjes vaak tot meer openheid leidden.

Er speelde een lachje om Raina's mond, het enige deel van haar gezicht dat zichtbaar was. 'Ik heb het op mijn zestiende een jaar lang gedaan. Het wordt als een overgangsritueel gezien.'

Keris trok één wenkbrauw op. 'En wat bewijst het dan, afgezien van behendigheid met een schep?'

'Als het antwoord zich niet vanzelf aandient zou je het waarschijnlijk toch niet begrijpen.'

'Misschien onderschat je me.'

Ze beet op haar lip en Keris merkte dat zijn blik naar haar mond gleeed, gefascineerd door de tegenstelling tussen dit gebaar en haar verder stoere houding. 'Het toont aan dat je bereid bent te doen wat nodig is om je trouw te bewijzen en het vertrouwen en respect van de koning en commandanten te verdienen.'

'Als er zoveel kan worden verkregen door dierenstront te scheppen, zouden staljongens wel op een voetstuk worden gezet. En dat is bij mijn weten nog niet het geval,' antwoordde hij, om te kijken of zijn plaagstootje haar kon verleiden om iets interessants te onthullen.

Maar Raina liet zich niet zo gemakkelijk uit de tent lokken. Ze keek over haar schouder naar de karavaan achter hen. 'Ithicana is een rijk dat op geheimen is gebouwd, en je moet het recht om die geheimen te mogen weten verdienen.'

Geheimen die de rest van de wereld dolgraag wilde weten, niet in de laatste plaats Keris' vader. Koning Silas Veliant had een regelrechte obsessie voor Ithicana's brug. De geheimen die erin besloten lagen. De opbrengsten.

Met het verlangen om de brug in zijn bezit te hebben.

En hoewel Maridrina en Ithicana ogenschijnlijk bondgenoten waren, was Keris ervan overtuigd dat zijn vader zich daar niet door zou laten tegenhouden als de kans zich voordeed om de felbegeerde brug aan Ithicana te ontfutselen. Loyaliteit en betrouwbaarheid waren geen